

Arrest

nr. 314 467 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 18 maart 2022 en verzoekt op 24 maart 2022 een eerste keer om internationale bescherming. Op 20 oktober 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoekers verzoek kennelijk ongegrond en wordt hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoeker dient beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). In zijn arrest nr. 285 089 van 20 februari 2023 verwerpt de Raad dit beroep.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dient verzoeker op 9 augustus 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 13 november 2023 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 16 november 2023 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger, geboren op X 1972 in X. U verklaarde dat u vanaf 1994 twee of drie jaar politiek actief was. U was lid van de partij van toenmalig president Shevardnadze. U engageerde zich als vice-hoofd van de bewaking voor de wijk Saburtalo van Tbilisi. Jullie zorgden voor de beveiliging van de wijk tijdens de verkiezingen. Ook maakte u propaganda voor de partij. Uiteindelijk besloot u de partij te verlaten omdat u het niet meer eens was met hun manier van werken. Begin jaren '90 werd u onterecht veroordeeld voor illegaal wapenbezit doordat de politie stiekem wapens bij u had verborgen. U werd veroordeeld tot drie jaar voorwaardelijke celstraf. U bracht 6 à 7 maanden door in de gevangenis en kreeg vervolgens amnestie.

Vanwege deze problemen besloot u in 2003 te emigreren naar Oekraïne. U vestigde zich in de stad Charkov en had er een handel in zuivelproducten. In 2007 of 2008 keerde u een tweetal weken terug naar Georgië om uw paspoort te laten vernieuwen. In 2017 reisde u nog eens naar Georgië om uw paspoort te laten vernieuwen. Ditmaal verbleef u enkele maanden bij uw moeder in Tbilisi. In deze periode werd u bedreigd door aanhangers van de Georgische Droom. Enkele mannen benaderden u met de vraag of u voor hen propaganda wilde verspreiden binnen uw netwerk en stemmen wilde ronselen. U moest hierom lachen en weigerde, waarop ze u in uw gezicht sloegen en enkele tanden braken.

Eén week later verliet u Georgië en reisde u terug naar Oekraïne. In Oekraïne werd u ook beschoten door deze bedreigers. Uw been raakte daarbij verwond. Vanwege de oorlog in Oekraïne besloot u samen met uw twee dochters te vluchten. Jullie reisden op 6 maart 2022 samen naar de grens met Polen. U stuurde van daaruit uw dochters naar hun moeder in Israël. Zelf reisde u door naar Berlijn waar u één nacht verbleef. Vervolgens reisde u naar België, waar u op 18 maart 2022 toekwam. Op 24 maart 2022 diende u uw verzoek om internationale bescherming in bij DVZ. Ter staving van uw asielerzoek legde u de volgende documenten neer: uw originele huidige paspoort, uw originele vervallen paspoort, een kopie van uw studentenkaart, kopieën van twee lidkaarten van de partij van Shevardnaze, uw originele Georgische identiteitskaart en rijbewijs, uw originele Oekraïense verblijfsdocumenten, twee foto's van uzelf en uw dochters bij vertrek uit Oekraïne, en een foto van een bombardement in Charkov.

Op 20 oktober 2022 werd uw verzoek als kennelijk ongegrond beschouwd door het CGVS wegens uw afkomst uit een veilig land. Op 7 november 2022 ging u tegen deze beslissing in beroep, maar dit beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen op 20 februari 2023. U tekende geen verder beroep aan bij de Raad van State, maar diende op 9 augustus 2023, zonder naar uw herkomstland te zijn teruggekeerd, een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van uw huidige, tweede verzoek verklaart u opnieuw asiel aan te vragen vanwege dezelfde redenen als in uw eerste verzoek: u vreest vermoord te worden in Georgië ten gevolge van uw politieke voorkeur.

U diende grotendeels dezelfde documenten in als tijdens uw vorig verzoek (paspoort, stukken i.v.m. uw politieke partij, foto's van uzelf, dochters en bombardement), maar ook twee nieuwe medische documenten uit België en twee nieuwe foto's: één van schijnbaar overleden mensen en één van een gebombardeerd/uitgebrand gebouw.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Vooreerst blijkt dat u ten aanzien van de DVZ zelf alvast geen elementen of omstandigheden aangaf die uw deelname aan de procedure zouden verhinderen (Vragenlijst "bijzonder procedurele noden" DVZ, 24.08.2023). Door de DVZ werden echter wel enkele maatregelen in acht genomen, daar u verder verklaarde last te hebben van geheugenverlies en er enige verwarring werd opgemerkt door de dossierbehandelaar (Beoordeling bijzondere procedurele noden). Hierop werden er u voldoende pauzes verleend. Verder verklaarde u psychologische problemen te hebben, hiertoe legt u eveneens een medisch attest neer (Volgend Verzoek, punt 13 + Medisch document dokter Fedasil, 7/8/2023). Wat betreft het stuk dat u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er op worden gewezen dat uit dit uiterst summiere attest van een dokter, waarin louter vermeld wordt dat u een angstige psychologische toestand vertoont waardoor u niet op gepaste wijze zou kunnen reageren, zonder ook maar enige verwijzing naar hoe deze conclusie tot stand

zou zijn gekomen of welke objectieve onderzoeken hieraan vooraf zouden zijn gegaan, niet kan worden geconcludeerd dat u vanwege uw psychologische toestand zou zijn verhinderd om op een normale manier aan de procedure deel te nemen. Er dient ook te worden benadrukt dat uit het verloop van uw kort interview bij de DVZ duidelijk blijkt dat u wel degelijk in staat was op een normale manier op de vragen te antwoorden. Verder wordt erop gewezen dat het CGVS van oordeel is dat een bijkomend persoonlijk onderhoud actueel niet aan de orde is. Zodoende dienen zich op dit punt actueel ook geen verdere steunmaatregelen op.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing kennelijk ongegrond omdat er ernstige twijfels waren bij de geloofwaardigheid van uw relaas en u geen substantiële redenen kon aangeven om uw land van herkomst niet als veilig land van herkomst te aanzien in uw specifieke omstandigheden. U diende zich in de eerste plaats te wenden tot uw nationale autoriteiten, hetgeen u had nagelaten terwijl dit in uw situatie wel degelijk van u kon worden verwacht. Het beroep dat u tegen deze beslissing instelde werd door de RvV verworpen. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In onderhavig geval is er echter geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en – afgezien van twee nieuwe foto's en twee medische documenten evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet waarbij u een vrees koestert om vermoord te worden in Georgië vanwege uw politieke voorkeur en voormalige politieke activiteiten. U herhaalt eveneens de moordpoging op u in Oekraïne (Verklaringen Volgend Verzoek, punt 17, 18 & 20).

*Gelet op de meest recente informatie waarover het CGVS beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijft de beoordeling van de mogelijkheid tot het verkrijgen van nationale bescherming gedaan in het kader van uw vorige verzoek in uw hoofde bovendien onveranderd.*

Betreffende het medische attest waarin gewag wordt gemaakt van ernstige angsten en buitenproportionele reacties dient te worden gesteld dat een dokter weliswaar bepaalde vaststellingen kan doen, maar geenszins het oorzakelijk verband kan aantonen met de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Het ander medisch attest verwijst naar een hepatitis C en B infectie, een feit dat niet in twijfel wordt getrokken maar geen invloed heeft op deze beslissing. De foto's met betrekking tot de oorlog in Oekraïne houden uiteraard geen rechtstreeks verband met uw persoonlijk asielmotief. Met de foto's van uzelf verwijst u naar uw vlucht uit Oekraïne, ook dit gegeven werd door het CGVS niet in twijfel getrokken. Hetzelfde geldt overigens voor uw partijkaart en paspoort, ook deze documenten omvatten gegevens die door het CGVS niet worden betwist.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 12 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van "het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur voor zover het betrekking heeft op het beginsel van voorzienbaarheid van de bestuurshandelingen en van de rechtszekerheid".

In een eerste middelonderdeel wijst verzoeker op het gegeven dat Georgië ten tijde van zijn eerste beschermingsverzoek beschouwd werd als een veilig land van herkomst, waardoor zijn verzoek toen kennelijk ongegrond verklaard werd. Sindsdien is Georgië niet langer opgenomen op de lijst van veilige landen van herkomst. Volgens hem erkennen de Belgische autoriteiten hiermee dat de Georgische autoriteiten hun onderdanen geen doeltreffende bescherming kunnen bieden tegen vervolging waarvan zij het slachtoffer zijn. Luidens het verzoekschrift betreft dit een nieuw feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat, gelet op deze ontwikkeling en de realiteit van zijn relaas en zijn vrees, hij wel degelijk een risico op vervolging heeft bij terugkeer. Hij verduidelijkt nog dat – gelet op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet – hierdoor de bewijslast bij de verwerende partij rust en deze geen tegenbewijs levert en zich ertoe heeft beperkt te beweren dat hij geen gegronde reden heeft gegeven om zijn land in zijn specifieke situatie niet als een veilig land van herkomst te beschouwen. Hij voegt hier nog aan toe dat hij, ondanks al zijn psychische problemen en zijn geheugenverlies die door artsen zijn vastgesteld, zich ertoe heeft beperkt zijn hele geschiedenis en zijn angsten uiteen te zetten, dat de verwerende partij hem zou willen terugsturen naar een land waarmee hij geen enkele band meer heeft en waarin hij slechts tijdelijk verbleef, totdat hij werd bedreigd en geslagen waardoor hij gedwongen werd het land te verlaten en dat zijn politieke voorkeur bovendien ongetwijfeld tot verdere vervolging zou leiden, waartegen de Georgische autoriteiten hem niet zouden kunnen beschermen. Hij besluit dat het op zijn minst aan de commissaris-generaal was om dit te onderzoeken en daarover te oordelen.

In een tweede middelonderdeel verwijt verzoeker de commissaris-generaal een vooropgezette mening te hebben. Hij betoogt in dit verband als volgt:

"Overwegende dat wat betreft de door verzoeker ingediende nieuwe documenten, te weten de medische attesten en de foto's, moet worden opgemerkt dat tegenpartij de inhoud ervan geenszins betwist.

Dat wat de door verzoeker ingediende nieuwe documenten betreft, tegenpartij alleen stelt dat deze nieuwe elementen een voortzetting zijn van het relaas van verzoeker in het kader van zijn eerste asielverzoek en dat

zijn vrees bij die gelegenheid niet geloofwaardig werden geacht en dat deze nieuwe elementen derhalve niet geloofwaardig kunnen zijn.

Dat tegenpartij zodoende in werkelijkheid een vooropgezette mening uit.

Dat het van wezenlijk belang lijkt eraan te herinneren dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd onderzocht op grond van de overweging dat GEORGIE een veilig land van herkomst was.

Dat het onderzoek van de vrees van verzoeker derhalve partijdig was omdat het geen rekening hield met de situatie in GEORGIE die, hoewel zij pas enige tijd later als onveilig werd erkend, reeds was wat zij thans is.

Dat een land immers niet van de ene dag op de andere radicaal onveilig wordt.

Dat het een situatie betreft die zich over meerdere maanden ontwikkelt en uiteindelijk leidt tot de conclusie dat er een algemeen niveau van onveiligheid bestaat.

Dat tegenpartij, die dus van meet af aan ervan uitgaat dat de vrees van verzoeker niet geloofwaardig was gelet op de veiligheidssituatie in GEORGIE destijds, zonder rekening te houden met de gewijzigde situatie in GEORGIE vandaag, een vooropgezette mening uit.

Dat het immers mogelijk is dat, indien tegenpartij de door verzoeker in zijn verzoek aangevoerde redenen opnieuw had onderzocht in het licht van de huidige situatie in GEORGIE, en niet was uitgegaan van het feit dat het eerste verzoek ongegrond was verklaard, de beslissing heel anders zou zijn geweest.

Dat zij ervan uitgaat dat de vrees van verzoeker niet geloofwaardig is en dat de wijziging van de situatie in het land van herkomst van verzoeker, alsmede de door hem ingediende nieuwe documenten, het niet mogelijk maken deze vaststelling in twijfel te trekken, zodat deze nieuwe door verzoeker aangevoerde elementen op hun beurt niet geloofwaardig kunnen zijn.

Dat de door verzoeker aangevoerde vrees echter des te ernstiger moet worden genomen, daar GEORGIE officieel wordt erkend als een land waarvan de autoriteiten niet in staat zijn hun burgers te beschermen.

[...]

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op de nieuwe elementen. Ten eerste wijst verzoeker op het feit dat hij zijn nieuw verzoek om internationale bescherming bijna zes maanden na afsluiting van zijn vorig beschermingsverzoek indiende. Volgens hem toont het feit dat er zo een lange periode verstreken is het oprecht karakter van zijn nieuw beschermingsverzoek aan. In deze verduidelijkt hij nog dat het voor hem bijzonder makkelijk was geweest om, indien hij dat had gewild, een nieuw beschermingsverzoek in te dienen in de dagen na afsluiting van zijn vorige verzoek, *quod non*. Hij besluit dat deze vaststelling alleen al kan staven dat er in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming sprake is van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Ten tweede, wat de door hem overgelegde documenten betreft, merkt verzoeker op dat de verwerende partij de bewijskracht ervan betwist door te stellen dat noch uit de medische attesten, noch uit de overgelegde foto's een verband kan worden gelegd met zijn relaas. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij de ingediende documenten onderzoekt, zonder rekening te houden met de verklaringen die hij aflegde en de documenten die hij indiende tijdens zijn eerste beschermingsverzoek, waarvan de onderhavige procedure een verlengstuk is. Hij stelt verder dat het voor zich spreekt dat de context waarin de gruweldaden, zoals afgebeeld op de foto's van de doden en de gebombardeerde gebouwen, plaatsvonden verband lijkt te houden met zijn angsten en dat de medische verklaring bovendien getuigt van de zeer grote angsten die hij heeft geleden als gevolg van het geweld en de bedreigingen waarvan hij het slachtoffer is geweest. Verzoeker meent dat indien de verwerende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de moeite had genomen om hem te horen over deze nieuwe documenten, hij dit verband had kunnen verklaren en de bewijskracht van de ingediende documenten had kunnen vergroten. In deze benadrukt hij dat de commissaris-generaal hem deze mogelijkheid heeft ontzegd. Tot slot hekelt verzoeker de redenering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing inzake de medische verklaring dat een arts niet met zekerheid de oorsprong van de angsten en de reacties van verzoeker en het oorzakelijk verband tussen dit en de daden van vervolging die hij heeft ondergaan kan vaststellen.

In een laatste middelonderdeel gaat verzoeker in op de bescherming die de Georgische autoriteiten bieden. Concreet hekelt hij dat de verwerende partij meent dat de Georgische autoriteiten hem alle nodige bescherming kunnen bieden. Hij oppert dat er geen analyse wordt gemaakt van de huidige situatie in Georgië en de omstandigheden waarin verzoeker zou leven in geval van terugkeer. Onder verwijzing naar algemene informatie benadrukt verzoeker dat de Raad van Europa reeds de nadruk legde op de uiterst precare situatie van minderheden in Georgië en er – zonder resultaat dusver – bij de Georgische autoriteiten op aandringt om in dit verband adequate maatregelen aan te nemen, dat er een gebrek aan onafhankelijkheid en onpartijdigheid van rechters is, dat er sprake is van corruptie bij het Openbaar Ministerie, dat de politie er niet voor terugschrikt om straffeloos geweld en machtsmisbruik tegen de bevolking te gebruiken en dat een anti-corruptieplan in het land ontbreekt. Wat betreft de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechterlijke macht en het geweld en machtsmisbruik door de politie, betoogt verzoeker nog dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) hier reeds op wees, maar dat uit de geciteerde informatie blijkt dat dit nog niet veranderd is.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt als bijlage bij het verzoekschrift een stukkenbundel en verwijst hierbij, telkens met vermelding naar de weblink, naar de volgende stukken:

- amendement nr. 21 van mevrouw Isabelle Poncelet (stuk 3);
- advies van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen (stuk 4);
- Human Rights Watch, "*Georgia - events of 2019*" (stuk 5);
- Amnesty International, "*Georgië jaarrapport 2021*" (stuk 6);
- Raad van Europa, "*Georgia should step up the fight against discrimination and better ensure labour right and the human right to a healthy environment*" (stuk 7);
- COI Focus, "*Georgië – algemene situatie*" van 24 februari 2022 (stuk 8).

2.2.2. De commissaris-generaal maakt op 17 september 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, met daarbij gevoegd de COI Focus, "*Georgië – algemene situatie*" van 11 december 2023.

2.2.3. Verzoeker maakt op 24 september 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- Human Rights Center, "*State of human rights in Georgia*", 2022 (stuk 1);
- Freedom House, "*Freedom in the world 2023: Georgia*" (stuk 2);
- Amnesty International, "*Georgia 2023*" (stuk 3);
- Human Rights Watch, "*Georgia report 2023*" (stuk 4);
- verklaringen van de secretaris-generaal van de Raad van Europa van 28 mei 2024 (stuk 5);
- verslag van de Commissie Europese Zaken van 22 mei 2024 (stuk 6);

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*midde*" wordt begrepen "*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden*" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoeker preciseert niet welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur hij benevens het "*beginsel van voorzienbaarheid van de bestuurshandelingen*" en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht. Evenmin duidt hij waaruit deze schending zou bestaan. In deze dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker niet de minste toelichting geeft wat hij bedoelt met het "*beginsel van voorzienbaarheid van de bestuurshandelingen*"

of over de wijze waarop hij dit beginsel *in casu* geschonden acht. Derhalve worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Vooreerst blijkt dat u ten aanzien van de DVZ zelf alvast geen elementen of omstandigheden aangaf die uw deelname aan de procedure zouden verhinderen (Vragenlijst “bijzonder procedurele noden” DVZ, 24.08.2023). Door de DVZ werden echter wel enkele maatregelen in acht genomen, daar u verder verklaarde last te hebben van geheugenverlies en er enige verwarring werd opgemerkt door de dossierbehandelaar (Beoordeling bijzondere procedurele noden). Hierop werden er u voldoende pauzes verleend. Verder verklaarde u psychologische problemen te hebben, hiertoe legt u eveneens een medisch attest neer (Volgend Verzoek, punt 13 + Medisch document dokter Fedasil, 7/8/2023). Wat betreft het stuk dat u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er op worden gewezen dat uit dit uiterst summiere attest van een dokter, waarin louter vermeld wordt dat u een angstige psychologische toestand vertoont waardoor u niet op gepaste wijze zou kunnen reageren, zonder ook maar enige verwijzing naar hoe deze conclusie tot stand zou zijn gekomen of welke objectieve onderzoeken hieraan vooraf zouden zijn gegaan, niet kan worden geconcludeerd dat u vanwege uw psychologische toestand zou zijn verhinderd om op een normale manier aan de procedure deel te nemen. Er dient ook te worden benadrukt dat uit het verloop van uw kort interview bij de DVZ duidelijk blijkt dat u wel degelijk in staat was op een normale manier op de vragen te antwoorden. Verder wordt erop gewezen dat het CGVS van oordeel is dat een bijkomend persoonlijk onderhoud actueel niet aan de orde is. Zodoende dienen zich op dit punt actueel ook geen verdere steunmaatregelen op.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift louter betoogt dat hij *“ondanks al zijn psychische problemen en zijn geheugenverlies, die door artsen zijn vastgesteld, zich ertoe heeft beperkt zijn hele geschiedenis en zijn angsten uiteen te zetten”*, brengt hij geen valabele argumenten aan die de beoordeling van de bijzondere procedurele noden vermogen aan het wankelen te brengen.

2.3.6. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 13 november 2023, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”*, waarbij zijn huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.8. In het kader van het huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthangen aan zijn eerdere verklaringen dat hij in Georgië vreest vervolgd te worden ten gevolge van zijn politieke voorkeur. Hij herhaalt in deze de moordpoging die men op hem zou ondernomen hebben in Oekraïne.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker in de loop van de administratieve procedure nieuwe stukken neer. Het gaat om twee medische documenten uit België en twee foto's (één van schijnbaar overleden mensen en één van een gebombardeerd/uitgebracht gebouw). Daarnaast legt verzoeker een aantal documenten die hij reeds in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek overmaakte, zijnde zijn paspoort, stukken in verband met zijn politieke partij, foto's van hemzelf, zijn dochters en een bombardement neer.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.9. In de mate dat verzoekers huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal, in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, besloot tot de kennelijke ongegrondheid van dit verzoek en hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Dit omdat geen geloof kon gehecht worden aan de voorgehouden problemen en verzoeker nooit nationale bescherming had gezocht voor deze problemen. De Raad heeft bij arrest nr. 285 089 van 20 februari 2023 deze beslissing en beoordeling bevestigd. Verzoeker diende tegen het voormelde arrest van de Raad geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Derhalve geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen en beoordeling, te dezen kracht en gezag van gewijsde.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "*nieuw*" zijn in de zin dat zij "*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herinnert er voorts aan dat hij, noch de commissaris-generaal de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad (alsook de commissaris-generaal) bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing vooringenomen zou zijn geweest, merkt de Raad vooreerst op dat zulks door verzoeker op generlei wijze wordt aangetoond of aannemelijk wordt gemaakt. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal de beoordeling in de bestreden beslissing aanvangt met een theoretische uiteenzetting, doch niet met een vooropgezette mening zoals beweerd door verzoeker. De commissaris-generaal stelt dat de beoordeling in de beslissing die genomen werd in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek, gelet op het verwerpingsarrest van de Raad van 20 februari 2023, vaststaat, behoudens als er een nieuw element aanwezig is dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De commissaris-generaal doet hier nog geen uitspraak of de door verzoeker in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek aangebrachte elementen al dan niet een verderzetting zijn van de elementen die hij opwierp bij zijn vorig beschermingsverzoek. Voor zover dit het geval zou zijn, maakt de verwerende partij bij aanvang van de bestreden beslissing duidelijk dat verzoeker ook in dat geval nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dient aan te halen in het kader van zijn huidig verzoek. Aldus blijkt duidelijk dat verzoeker nog steeds in de mogelijkheid was om nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aan te leveren en zijn verzoek ontvankelijk te doen verklaren. Er is hiervan in deze context sprake indien er – zo weze herhaald – elementen voorhanden zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. In het licht hiervan oordeelde de verwerende partij uiteindelijk dat er in het kader van verzoekers huidig verzoek geen dergelijke elementen voorhanden zijn, waarna zij de (gelet op hetgeen hierna volgt) terechte redenen opgaf die hiervan aan de basis liggen.

Verder wijst de Raad erop en herhaalt hij dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt.

Verzoeker brengt voor het overige geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.10. Uit lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig, volgend, verzoek om internationale bescherming, elementen die hij afdoende heeft onderzocht, alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

2.3.11. Wat betreft de door verzoeker tijdens de administratieve procedure van zijn huidig beschermingsverzoek afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en – afgezien van twee nieuwe foto’s en twee medische documenten evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet waarbij u een vrees koestert om vermoord te worden in Georgië vanwege uw politieke voorkeur en voormalige politieke activiteiten. U herhaalt eveneens de moordpoging op u in Oekraïne (Verklaringen Volgend Verzoek, punt 17, 18 & 20).”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.12. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de door verzoeker tijdens de administratieve procedure van zijn huidig beschermingsverzoek neergelegde documenten geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet uitmaken.

Verzoekers paspoort, stukken in verband met zijn politieke partij, foto’s van hemzelf, zijn dochters en een bombardement zijn documenten die hij reeds in het kader van zijn vorige beschermingsverzoek indiende. Al deze documenten zijn reeds beoordeeld door de commissaris-generaal in het kader van de behandeling van het eerste verzoek, een beoordeling die door de Raad in zijn arrest nr. 285 089 van 20 februari 2023 werd bevestigd:

“Ter staving van uw verzoek legde u uw originele huidige paspoort neer, uw originele vervallen paspoort, een kopie van uw studentenkaart, kopieën van twee lidkaarten van de partij van Shevardnaze, uw originele Georgische identiteitskaart en rijbewijs, uw originele Oekraïense verblijfsdocumenten, twee foto’s van uzelf en uw dochters bij vertrek uit Oekraïne, en een foto van een bombardement in Charkov. Deze documenten staven uw identiteit, uw Georgische nationaliteit en uw verblijf in Oekraïne. Dit zijn gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. U legt verder geen enkel document neer dat uw asielmotieven zou kunnen staven, waardoor deze beperkt blijven tot louter blote beweringen. De door u neergelegde stukken doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielmotieven.”

Het louter opnieuw voorleggen van deze documenten vermag geen afbreuk te doen aan deze pertinente vaststellingen.

Wat betreft de medische attesten, stelt de Raad vast dat hierin gewag wordt gemaakt van ernstige angsten en buitenproportionele reacties en een hepatitis C en B infectie. In deze oordeelt de Raad dat de hepatitis C en B infecties van verzoeker, waarvan in het verslag van de gastro-enteroloog van 28 april 2024 gewag wordt gemaakt, geen verband houden met zijn vermeende vervolgingsfeiten. In verband met de vaststellingen inzake verzoekers psychologische toestand, zoals opgetekend in het attest van een arts van Fedasil van 7 augustus 2023, merkt de Raad op dat het voorliggend summier medisch attest, waarin louter vermeld wordt dat verzoeker een angstige psychologische toestand vertoont waardoor hij niet op gepaste wijze zou kunnen reageren, geenszins volstaat om de aangehaalde vervolgingsfeiten, die in het verleden reeds werden

beoordeeld en waarop verzoeker zich nog steeds baseert, en de daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden is reeds gebleken dat verzoeker wel degelijk in staat bleek om verklaringen af te leggen. Psychologische attesten kunnen verder niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. De inhoud van het attest samengenomen met de verklaringen van verzoeker zoals afgelegd in het kader van zijn huidig, volgend, verzoek om internationale bescherming maken de kans niet aanzienlijker groter dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verder beaamt de Raad de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat de foto's van schijnbaar overleden mensen en van een gebombardeerd/uitgebrand gebouw betrekking hebben op de oorlog in Oekraïne, zoals verzoeker zelf uitdrukkelijk stelt (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 24 augustus 2023, vraag 19). Deze foto's houden geen verband met enig asielmotief van verzoeker ten aanzien van Georgië. In deze onderstreept de Raad dat uit de artikelen 48/3, § 1, en 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Bijgevolg dient verzoekers onderhavig verzoek om internationale bescherming te worden getoetst ten aanzien van zijn land van nationaliteit, Georgië, en niet ten aanzien van Oekraïne. Verzoekers foto's inzake de situatie in Oekraïne zijn bijgevolg niet dienstig.

In het verzoekschrift hekelt verzoeker dat hij niet werd uitgenodigd voor een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal om verdere uitleg over deze documenten te kunnen verschaffen.

In deze dient te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet, niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoeker niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Ten andere, uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken het huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voren kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van zijn huidig verzoek, werd aan verzoeker overigens verduidelijkt dat het commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard en dat het commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien blijkt uit het motief van de bestreden beslissing inzake de beoordeling van de bijzondere procedurele noden dat uit het verloop van het kort interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat verzoeker in staat was op een normale manier op de vragen te beantwoorden en waarbij erop werd gewezen dat een bijkomend persoonlijk onderhoud actueel niet aan de orde is.

Verzoeker zelf toont, mede gelet op het voorgaande, in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij hem *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Hij duidt ook niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten, over de door hem ingediende documenten of iets anders. Evenmin toont hij aan

waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

2.3.13. Verder betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat het feit dat hij bijna zes maanden wachtte nadat een eindbeslissing werd genomen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming alvorens hij zijn huidig beschermingsverzoek indiende, eerder dan onmiddellijk een nieuw beschermingsverzoek in te dienen, het oprecht karakter van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aantoont. De Raad ziet niet in hoe het wachten om een volgend beschermingsverzoek in te dienen het oprecht karakter van een volgend verzoek aantoont, laat staan dat dit zijn nood aan internationale bescherming zou kunnen bevestigen. Dit betreft geen element dat afbreuk kan doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of anders kan doen denken over voormelde (of volgende) overwegingen inzake zijn huidig beschermingsverzoek. Integendeel, indien verzoeker meent werkelijk nood te hebben aan internationale bescherming, zou juist redelijkerwijze verwacht kunnen worden dat hij onmiddellijk een nieuw verzoek indient nadat zijn eerdere verzoek definitief werd afgewezen.

2.3.14. Bij zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota van 24 september 2024 voegt verzoeker verschillende weblinks naar rapporten met algemene landeninformatie over Georgië, waarmee hij tracht aan te tonen dat er geen nationale bescherming voorhanden is in Georgië. De Raad stelt echter vast dat deze informatie in lijn ligt met de informatie op basis waarvan de commissaris-generaal in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek besloot dat verzoeker in Georgië nooit bescherming had gezocht voor zijn aangehaalde problemen (ondanks dat dit wel van hem kon verwacht worden gelet op de beschikbare algemene informatie), zijnde de COI Focus "*Georgië – algemene situatie*", van 24 februari 2022, alsook met de COI Focus "*Georgië – algemene situatie*" van 16 januari 2023 waarnaar in de bestreden beslissing is verwezen en met de COI Focus "*Georgië – algemene situatie*" van 11 december 2023 die bij de aanvullende nota van de verwerende partij van 17 september 2024 werd gevoegd ter bevestiging van de eerdere informatie. In de aanvullende nota van de verwerende partij wordt op basis van de meest recente COI Focus van 11 december 2023 gesteld dat het rechtssysteem in Georgië in transitie is en wordt erkend dat er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken. Desalniettemin wordt geoordeeld dat in het algemeen nog steeds gesteld kan worden dat de Georgische autoriteiten bescherming bieden, behoudens in specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is, wat voornamelijk zou voorkomen in '*highprofile*'-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Verzoeker toont het tegendeel niet aan en toont evenmin aan dat hij zich in een dergelijke specifieke situatie bevindt.

Wat de mogelijkheid tot nationale bescherming betreft, werd in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek overigens terecht vastgesteld dat hij geen enkele poging had ondernomen om de bescherming van de Georgische autoriteiten in te roepen en zich ook niet gewend had tot zijn contacten bij de voormalige partij van Shevardnadze, hoewel hij zelf aanhaalde dat hij beschikt over een uitgebreid netwerk en een gerespecteerd persoon was in Tbilisi. Verzoekers bewering, dat dit alles hem niet interesseerde en de zaken alleen maar erger zouden maken, werd zowel door de commissaris-generaal als de Raad als niet afdoende beschouwd ter verschoning van zijn compleet stilzitten om nationale bescherming te zoeken. Dat er in Georgië nog een aantal problemen zijn met en dat er nog vooruitgang kan worden geboekt op het vlak van onder meer de bestrijding van corruptie en justitie, betreft een gegeven dat in de meest recente COI Focus uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet echter geen afbreuk aan het feit dat de Georgische autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoeker zich bij eventuele problemen omwille van zijn politieke voorkeur toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege zijn nationale overheden.

De kritiek van verzoekers advocaat ter terechtzitting op de algemene situatie in Georgië is voorts dermate algemeen dat dit geenszins kan worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.15. Vervolgens oordeelt de Raad dat het gegeven dat Georgië niet langer is opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst op zich geen nieuw element betreft in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Ten tijde van de behandeling van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal, en door de Raad tijdens de beroepsprocedure, werd Georgië nog beschouwd als een veilig land van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden

kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Ten tijde van de behandeling van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming was men dus nog de mening toegedaan dat uit algemene informatie kon besloten worden dat Georgië een veilig land van herkomst was. Hierdoor werd terecht toepassing gemaakt van het (weerlegbaar) vermoeden, dat bij personen afkomstig uit een veilig land van herkomst geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Het koninklijk besluit van 7 april 2023 ter vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst waarop Georgië niet langer fungeert werd bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 10 juli 2023. Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 5 oktober 2023 werd Georgië aldus reeds niet langer als een veilig land van herkomst beschouwd. Georgië werd opnieuw niet opgenomen op de lijst van veilige landen in het recente koninklijk besluit van 12 mei 2024 (BS 27 mei 2024).

Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 13 november 2023 werd Georgië aldus reeds niet langer als een veilig land van herkomst beschouwd. De Raad is van oordeel dat het gegeven dat het herkomstland van verzoeker thans niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst op zich geen afbreuk doet aan de in het kader van het vorige verzoek gedane vaststellingen en verder niet betekent dat de commissaris-generaal, dan wel de Raad niet langer meer tot het besluit zouden kunnen komen dat er in hoofde van een Georgische onderdaan geen nood is aan internationale bescherming of dat de Georgische onderdanen die momenteel in België internationale bescherming vragen, geconfronteerd worden met problemen die noodzakelijkerwijs allemaal vallen onder vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Ongeacht of een land beschouwd wordt als een veilig land van herkomst, is het aan de verzoeker om internationale bescherming om op een concrete manier aan te tonen dat er in diens hoofde sprake is van een nood aan internationale bescherming. *In casu* heeft verzoeker, zo weze herhaald, de mogelijkheid gekregen om nieuwe verklaringen met betrekking tot zijn vrees ten opzichte van Georgië op een nuttige wijze naar voor te brengen en ook om nieuwe stukken aan te leveren en heeft er een individueel onderzoek plaatsgevonden. De commissaris-generaal is op basis van alle stukken van het dossier tot het besluit gekomen dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Het feit dat Georgië niet langer als veilig land van herkomst wordt beschouwd, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing, die door de Raad pertinent en draagkrachtig worden bevonden.

Tot slot merkt de Raad op dat de beslissing om een land van herkomst overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet al dan niet (langer) als veilig te beschouwen een beleidsbeslissing is. In het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 10 juli 2023, werd Georgië niet terug opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: *“Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken.”* In zoverre verzoekers zich zouden beroepen op wets- en/of beleidskritiek, merkt de Raad op dat hij zich daarover niet uit te laten heeft.

2.3.16. Voorts citeert verzoeker in zijn aanvullende nota van 24 september 2024 uit algemene informatie over in wezen geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld in Georgië en de bescherming die de Georgische autoriteiten in dit verband bieden. De Raad ziet niet in hoe hieruit in hoofde van verzoeker, een man, een gegronde vrees voor vervolging, die *in concreto* dient te worden aangetoond, kan worden afgeleid en het tegendeel wordt door verzoeker alvast niet aangetoond.

2.3.17. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aan de orde en worden er geen nieuwe elementen of feiten door verzoeker neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.18. Gelet op de hoger gedane vaststellingen beroept verzoeker zich te dezen verder niet op dienstige wijze op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont, het voormelde in acht genomen, immers niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade.

2.3.19. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidig, volgend, verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (tweede) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.20. De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

2.3.21. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.22. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS